

Μετὰ τὴν δυνάστην ἡμέραν
τῆς 9 Ἰουνίου 1881.

Τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου πεφλημένης ψυχῆς
βλαστήσαντα ἄνθη, ἡρέμως πῶς ἀτενίζοντα
πρὸς ἡμᾶς διὰ τῶν ἀγνῶν αὐτῶν ὀφθαλ-
μῶν. οὐχὶ μόνον ἀναπολοῦσιν ἡμῖν τὴν
σιώνιον ἀνάπαυσιν τῆς ἀδιαφόρου φύσεως
ἀλλὰ συνάμα ὁμιλοῦσιν ἡμῖν περὶ τῆς αἰω-
νίας ἐκείνης ἀγάπης καὶ γαλήνης ἐν τῇ
μελλούσῃ ζωῇ τῇ ἀτελευτήτῃ τῇ ἐγκειμέ-
νῃ μιν ἐν τοῖς κόλποις τοῦ εἰρηνόδοτου
Θεοῦ.

Δ. ΠΑΣΠΑΛΛΗΣ

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

(συνέχεια)

Καὶ σὺ λοιπὸν ὁμοιωθεὶς συγχωρήσεις...
σκεπτομένη, ὅτι ἀρκετὰ ἤδη ὑπέφε-
ραν ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ σου καὶ ὅτι ἐ-
τέρα συμφορὰ τοὺς ἐπαπειλεῖ...
Διεκόπη. Εἶτα δ' ἐξηκολούθησε διὰ τό-
νου ἐπισήμου :

— Κόρη μου, ὅλαι αἱ θλίψεις καθησυ-
χάζονται, ὅλα τὰ τραύματα θεραπεύονται.
Μία ὅμως συμφορὰ εἶνε ἀνεπανόρθωτος·
ὁ θάνατος ἐκείνου τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ τις...

Τότε δ' ἡ Ροζαλία χάριν τῆς μητρός
της, καὶ μόνον χάριν αὐτῆς, ἦν ἐβλεπε
τόσφ συγκινουμένην, διὰ λόγων γλυκέων,
ἀπέριψε τὴν ιδέαν τοῦ διαζυγίου προ-
θεῖσα.

«Μὴ ἀπαιτήσης ὅμως, μητέρα μου, νὰ
μεταβῶ πρὸς αὐτόν... Ὅχι εἶνε αἷτός μου...
Ὅχι συνοδεύσω τὴν ἀδελφὴν μου εἰς Με-
σημβρίαν... Καὶ ἔπειτα βλέπομεν...

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθεν ὁ πατήρ
της. Εἶδε τὴν σύζυγόν του ἐναγκαλιζομέ-
νην μετὰ στοργῆς τὴν Ροζαλίαν καὶ ἐν-
νοήσας ὅτι ἐπὶ τέλους μετεδύατο αὐτὴ
γνώμην, ἐψιθύρισε λίαν συγκεκινημένος :

«Εὐχαριστῶ, κόρη μου... Εἶτα ἀφοῦ
ἐπ' ὀλίγον ἐδίστασε, ἐπλησίασε τὴν Ροζα-
λίαν, ὅπως, ὡς καθ' ἐσπέραν, τὴν ἀποχαι-
ρετήσῃ· ἀλλὰ τὸ τόσφ τρυφερῶς προτεινό-
μενον ἄλλοτε μέτωπον ἀπέφυγε πῶς τὸν
ἀσπασμόν, καὶ τὸ φίλημα τοῦ πατρὸς ὠλί-
σθησεν εἰς τὴν κόμην...

— Καληνύκτα, πάτερ μου.

Ἄλλ' ἐκείνος οὐδὲ λέξιν εἰπὼν, ἐνευσε
κάτω τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνεχώρησεν, ἐνῶ
εἰς τοὺς εὐρεῖς ὄμους τοῦ ἡσθάνθη ρίγος
σπασμωδικόν. Αὐτός, ὁ πρῶτος ἀρχὼν τῆς
Γαλλίας, ὅστις τόσους εἶχε κατηγορήσει,
τόσους εἶχε καταδικάσει, εὐρέθη ἀντιμέτω-
πος καὶ αὐτὸς πρὸς τὸν κριτὴν του... τὴν
θυγατέρα του.

XVI

ΟΡΤΕΝΣΙΑ ΔΕ ΚΕΣΝΟΑ

Παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἡ συνεδρίασις
τῆς 8 Ἰανουαρίου τῆς Βουλῆς, καθ' ἣν ἡ
τύχη τοῦ Ρουμεστὰν ἐφαίνετο ὡσεὶ μέλ-
λουσα νὰ κατασυντριβῇ, τὸναντίον μέγαν

τῷ ἐπεφύλαττε θρίαμβον. Ἀνερχόμενος ὁ-
μῶς εἰς τὸ βῆμα, ὅπως ἀντικρούσῃ τὸν
Ρουγκῶ, ὁ Νουμᾶς εἶχε μάθει ἤδη ὅτι ἡ
σύζυγός του εἶχεν ἀναχωρήσει, παραιτη-
θεῖσα τῆς ιδέας τοῦ διαζυγίου, καὶ ἡ εἰδη-
σις αὕτη, ἣν μόνος αὐτὸς ἐγνώριζε, κατέ-
στησε τὸν λόγον τοῦ ἀκτινοβολοῦντα, κα-
ταπλήσσοντα. Ὁ λόγος τοῦ ὑπῆρξεν ἀγέ-
ρωχος, θαρραλέος, πανηγυρικός. Ἡ ἐπερώ-
τησις τοῦ Ρουγκῶ ἀπεκρούσθη ἔρρωμένως,
μετεβλήθη εἰς ῥάχην, ἡ Μεσημβρία ὑπερ-
ίτησεν αὐτὴς τοῦ Βορρᾶ, καὶ ὅτε κατῆλθε
τὸ βῆμα ὁ Νουμᾶς, κατὰκοπος καὶ πλέων
ἐν τῷ ἰδρώτι, εἶδε τοὺς πρότερον τόσφ ψυ-
χρῶς, σχεδὸν ἐχθρικῶς, πρὸς αὐτὸν διακει-
μένους συναδέλφους τοῦ περιστοιχίζοντας
αὐτόν μετ' ἀνευφημιῶν καὶ ἐνθουσιῶδων
κολακειῶν.

Ἐπιστρέφων εἰς Παρίσιους ἡσθάνετο
ἐν ἑαυτῷ τόσῃ ἀνακούφισιν, τόσῃ παι-
δρότητα, τόσῃ δάχυσιν, ὥστε τῷ ἐπὶ ἡλ-
θεν ἡ ιδέα νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ὁδὸν Λονδί-
νου... Ἄλλ' ἀπλῶς ὡς φίλος... ὅπως μόν-
ον καθησυχᾷ τὴν δυστυχὴ μικράν, ἥτις
ὅσον σχεδὸν καὶ αὐτὸς ἀνησυχεῖ διὰ τὴν
γενομένην ἐν τῇ Βουλῇ ἐπερώτησιν καὶ
ἥτις ἔρρωμένως ὑπέμενε τὸν χωρισμόν των,
ἀπευθύνουσα αὐτῷ ἐνίοτε μικρὰς τινας ἐ-
πιστολάς, ἐν αἷς ἐξέθετεν αὐτῷ τὴν ζωὴν
τῆς ἡμέρας τῇ ἡμέρας, τὸν παρεκίνησε νὰ
ἐξη ὑπομονὴν καὶ φρόνησιν, προσθέτουσα :

«Ὅχι, ὄχι, μὴν ἐλθῇς πλεον φίλτατε
καὶ ταλαιπώρῃ μου Νουμᾶ... Γράφε με,
σκέπτομαι περὶ ἐμοῦ... Αὐτὸ ἀρκεῖ... Ὅχι ὑ-
ποφέρω ἔρρωμένως τὸν χωρισμόν σου».

Ἀκριβῶς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην δὲν ὑπῆρ-
χε παρᾶστασις τις εἰς τὴν «Ὀπεραν» καὶ
καθ' ὅλον τὸν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ μέχρι τῆς
ὁδοῦ Λονδίνου δρόμον ὁ Νουμᾶς ἐσκέ-
πτετο :

— Πόσον θὰ εὐχαριστηθῇ ἡ καυμένη !

Ἀνοιχθείσης τῆς θύρας, καὶ κλεισθείσης
πάλιν αὐτομάτως, ὁ Νουμᾶς εὐρέθη αἶφνης
ἐν πυκνῷ σκότει· δὲν εἶχον ἀνάψει τὸ αἰερίο-
φωσ. Καὶ ἡ ἀμέλεια αὕτη ἀπέδιδεν εἰς
τὴν μικρὰν οἰκίαν ὅψιν τινὰ πένθους καὶ
χρηρείας, ἐξ οὗ μεγάλως οὗτος ἐκολακεύθη.

Καταπνίγοντος δὲ τοῦ ἐπὶ τῆς κλίμα-
κος τάπητος τὸν κρότον τῶν βημάτων του,
ἐφθασε, χωρὶς οὐδεὶς νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀφι-
ξίν του, μέχρι τῆς δι' ἰαπωνικῶν ὑφασμά-
των περιεκοσμημένης αἰθούσης.

— Ποῖος εἶνε; ἠρώτησεν ἐκ τοῦ διβα-
νίου ἡ μικρὰ δι' ὠργισμένης φωνῆς.

— Ἐγώ, λοιπὸν !...

Ἡκούσθη κραυγὴ, πῆδηλα καὶ ἐν τῷ
ἀμυδρῷ φωτὶ τῆς αἰθούσης εἶδεν ἀνορθω-
θεῖσαν ταχέως ἐκ τοῦ διβανίου τὴν Ἀλίκην,
κατὰπληκτον, ἐνῶ ὁ ὠραίος Λαμπάρας
ἀκίνητος ὡς κεραυνόπληκτος, χωρὶς μά-
λιστα νὰ προσπαθῇ νὰ κρύψῃ τὴν ἐν τῷ
ἱματισμῷ τοῦ ἀταξίαν, ἐνευσε κάτω τὴν
κεφαλὴν, ἔχων προσηλωμένον τὸ ὄμμα ἐπὶ
τοῦ τάπητος, ὅπως ἀποφυγῇ τὸ βλέμμα
τοῦ Ὑπουργοῦ. Οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀμφίβο-

λία. Τὸ θερμόν ἐτι διδάνειον ἐμκρύτει τὸ
πρᾶγμα.

— Ἀθλοῖ! ἀνέκραξεν ὁ Ρουμεστὰν κα-
τεχόμενος ἐκ τοῦ εἶδους ἐκείνου τῆς ὀργῆς,
ἐξ ἧς ἀναφίνεται ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἡ φύ-
σις τοῦ ζώου, θέλουσα νὰ κατασχίσῃ, νὰ
δήξῃ, νὰ κατασπαράξῃ μᾶλλον ἢ νὰ κτυ-
πήσῃ ἀπλῶς.

Εὐρέθη ἐκτός τῆς οἰκίας, χωρὶς νὰ ἐννοή-
σῃ πῶς, φοβηθεὶς μὴ ἐκραγῇ εἰς βιαιότη-
τας ἡ ἐν αὐτῷ ἀναβράζουσα ὀργή. Εἰς τὴν
αὐτὴν θέσιν, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, ἡμέ-
ρας τινὰς πρότερον, ἡ σύζυγός του εἶχε λά-
βει τὸ τραῦμα τῆς προδοσίας, τραῦμα ὁ-
μῶς ὑβριστικὸν καὶ ταπεινόν. οὐτινος οὐ-
δόλως ἦν ἄξιον. ἐνῶ οὗτος ἦν ἄξιος τοῦ
ιδικοῦ του. Ἄλλ' οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐσκέ-
φθη τὸ τραῦμα ἐκεῖνο, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς
ἀγανακτήσεως διὰ τὴν ἀτομικὴν του ὕβριν
διατελὼν. Ἐσκέπτετο, ὅτι οὐδέποτε ἐν τῷ
κόσμῳ εἶχεν ἀκουσθῇ τοιαύτη αἰσχρότης.
Ὁ Λαμπάρας, ὃν ὡς υἱὸν ἠγάπα, ἡ πα-
νουργὸς ἐκείνη, ὑπὲρ ἧς εἶχε θυσιάσει τὸ
πᾶν μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς πολιτικῆς του
τύχης.

— Τοὺς ἀθλοῖ!... τὰ τέρατα!... ἐπα-
νελάμβανεν ὑψηλοφώνως ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁδῷ,
ἐνῶ λεπτὴ βροχὴ ἐπιπτε πυκνῶς, ἥτις καὶ
ἐπανεφέρε ταχέως τὸ λογικόν του κρεῖσσον
παντὸς ἄλλου :

— Μπᾶ ! ἔγεινα στουπὶ ἀπὸ τὴν βρο-
χὴν.

Ἐδραμε πρὸς τὸν ἐγγὺς σταθμὸν τῶν ἀ-
μαζῶν καὶ ἐπιβὰς μιὰς ἐξ αὐτῶν, διηυθύ-
νετο πρὸς τὸ ὑπουργεῖον, αἰσθάνομενος με-
γίστην ἀηδίαν, ἐπιθυμῶν μάλιστα νὰ κλαύ-
σῃ, εἶτα δὲ νὰ κοιμηθῇ, ὅπως μὴ σκέπη-
ται, ὅπως ἀποφύγῃ πλέον τὸ πρὸ τῶν ὀφ-
θαλμῶν του ἀναπαριστώμενον ἡλίθιον ἐκεῖ-
νο τῆς πανουργοῦς μειδίαμα, ὀρθίας πρὸ
αὐτοῦ, με λελυμένην τὴν κόμην, με φρίσ-
σον ἐτι ἐκ τοῦ διακοπέντος φιλήματος τὸ
δέρμα.

Ἀντὶ ὅμως νὰ εὐρῇ ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ
τὴν ποθουμένην ἀνάπαυσιν, νέα συμφορὰ
τὸν ἀνέμενε· τηλεγράφημα τι, ὅπερ ὁ Με-
ζαν εἶχεν ἀποσφραγίσῃ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του
καὶ ὅπερ τῷ ἔτινε λίαν συγκεκινημένος :

«Ἡ Ὀρτενσία ἀποθνήσκει. Θέλει νὰ
σὲ ἴδῃ. Ἐλθε ταχέως.»

Χήρα ΠΟΡΤΑΛ

Ἐπηύξησε δ' ἐτι τὴν λύπην του ἡ ἀπώ-
λεια τόσφ προσφιλοῦς ὄντος. Εἶτα ἐσκέφθη
τὴν σύζυγόν του, ἥτις καίτοι παρούσα ἐκεῖ,
ἀπῆκε νὰ ὑπογράψῃ τὸ τηλεγράφημα ἡ θεία
του Πορτάλ. Καὶ οὐδόλως ἀναλογιζόμενος
τὸ τραῦμα, ὅπερ τῇ εἶχε καταφέρει, ἐμέμ-
φετο ἤδη αὐτὴν κατὰ νοῦν ὡς ἄδικον καὶ
σκληροκάριον. Διῆλθε τὴν νύκτα διορθῶν
τὸν τυπωθέντα λόγον του, διακοπτόμενος
ἐστὶν ὅτε ὅπως συντάξῃ σχέδιον ἐπιστολῆς
θυμώδους ἢ εἰρωνικῆς, πρὸς τὴν κακοῦργον
ἐκείνην Ἀλίκην Βασταλλερού.

Τὴν πρωῒν δὲ, ὅτε συνοδευόμενος ὑπὸ
τοῦ Μεζαν μετέβαινεν εἰς τὸν σταθμὸν